

LITERATURA ÎN BLUGI

Laura CARAGANEV

cl. a XI-a, LT „Boris Cazacu”, Nisporeni

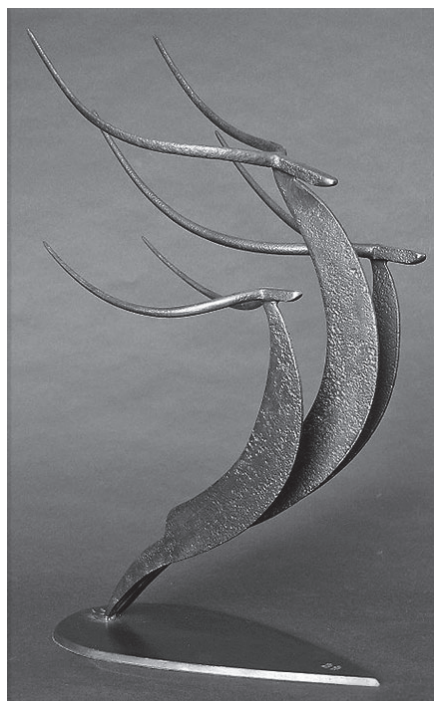
Literatura „în blugi”: termenul mă duce cu gândul la perioada de timp când a fost scrisă, reprezentând-o chiar cei ce „purtau și poartă blugii”, un specific al timpului.

Am întrebat pe cineva: „Ce este postmodernismul?”. M-a îndemnat să descriu generația mea. Eu am descris-o așa: rebelă, îndrăzneță, fără inhibiții, pe alocuri plictisită, și totuși deschisă spre ceva nou, absurdă pentru unii, adecvată pentru alții, veselă, pentru că știe să-și trăiască viața, nu-i plac limitele în niciun domeniu, obraznică (după cum o cred unii), ceea ce e greșit, pentru că asta e doar libertatea în gândire (după cum credem noi), sociabilă, dezordonată, pentru că ordinea înseamnă convenție, iar nouă convențiile nu ne plac, ele pun limite. Am înțeles de ce am descris generația mea, pentru că noi suntem generația postmodernistă, o continuare a ei, mai degrabă. Pentru că această generație s-a manifestat în toate domeniile artei, încă din veacul trecut.

Literatura postmodernă e numită și *literatura în blugi*, pentru că apariția blugilor a fost o adevărată revoluție în stilul vestimentar și e firesc să facem o asociere cu toate schimbările sociale de atunci. Ceea ce m-a interesat cel mai mult, studiind această mișcare literară, a fost faptul că ea oferă alternativă pentru a interpreta o operă. Și nu numai pentru interpretare, ci și pentru a-ți forma gustul literar poți citi altceva. Orice, e atât de variată!

Literatura nu mai este o comunicare – nici cu lumea, nici cu sine! Ea însumează niște valori. Ce valori, decide artistul. Cititorul o alege gratuit. Fără să caute sensuri mărețe în lectură, o citește ca pe ceva firesc, care îl amuză, îl definește, îl fascinează, dar nu îl și educă neapărat. Cuvântul scris nu mai este autoritatea finală, care să dicteze interpretarea. Este o expresie a schimbărilor ce s-au produs și se produc în dinamica lumii contemporane: democratizare, globalizare, explozia informației și a comunicării, tehnologia. De aici se *limpezește* ideea că această literatură nu este doar o tendință estetică, ci mai degrabă o epocă de gândire și o practică socială. Deducem asta din studiul lui Mircea Cărtărescu *Postmodernismul românesc*.

Cu cât consult mai multe surse, cu atât mai bine înțeleg procesul literar. Fiecare carte comportă o esență. Unele cărți îmi rămân mult timp în minte. Ele influențează comportamentul și gândirea mea. Unele devin chiar *Biblie* pentru mine. Fiecare cititor e atras de un anume stil. Nu am auzit ca cineva pasionat de aventuri să citească din Vasile Voiculescu. Cu toate că pescarul din „Lostrița” chiar este implicat în aventura capturării peștelui, care-i răpește liniștea. Totuși, e o

HALLALI

operă a postmodernității și e departe de epoca în care se scriau aventuri de dragul aventurilor. Dar și aventurile au devenit materia de scriere a altor cărți. Nu cele propriu-zise, ci „Aventurile...” deja scrise, îmbinate cu un cotidian firesc. În acest sens, cinematografia prezintă o sumedenie de robinsoni moderni. Toți rătăciți, călători... ca și cel al lui Defoe.

Dacă literatura aceasta a depășit însuși conceptul de „literatură”, care se extinde acum dincolo de spațiul pur beletristic, incluzând jurnalul și corespondența, atunci dispare caracterul canonizat al acesteia, devenind una destul de confortabilă. Termenul *confort* mi se pare foarte potrivit pentru definirea ei. Tot ce a fost regulă, acum nu mai are valoare. Putem observa liber desolemnizarea discursului, valorificarea prozaismului, refuzul stilului înalt și ermetic, valorificarea creativă prin ironie și parodie, practicarea banalului și a cotidianului. Este confortabilă atât pentru scriitor, cât și pentru cititor. Așa cum mergi la cumpărături să-ți cumperi o haină elegantă, pentru că e mai frumoasă, și totuși alegi o pereche de blugi, pentru că te simți comod în ei. Tot așa alegi o carte de pe raftul bibliotecii sau al librăriei, una apropiată de firea ta, fără a ignora, desigur, cărțile clasice, care au rostul lor (mai mult pentru a observa procesul literar decât pentru plăcerea lecturii).

În esență, toate cărțile te fac să stăruie asupra unui fapt. Unele cărți le aleg după titlu. Îmi place să cercetez titluri într-o librărie sau într-o bibliotecă. Cartea lui Anton Holban *O moarte care nu dovedește nimic* am luat-o din curiozitate. Mă gândeam că acest fatal fenomen, moartea, nu dovedește nimic numai dacă este în afara omului. Eram curioasă să descopăr o moarte fără semnificație... Mare mi-a fost mirarea! Moartea era chiar una însemnată, una cu accente psihologice pentru ființa umană. Îmi stăruie și acum în minte secvența „Irina, încovoiată ca un Sfinx...”. Fata aceasta tânără purta în sine greutatea întrebărilor și misterelor tuturor tinerelor neîmplinite la vârsta lor, fenomen firesc în societate, probabil, în toate timpurile... N-am vrut să rescriu finalul (ceea ce-mi imaginam doar câțiva ani în urmă la încheierea lecturii unei cărți); am contemplat-o așa, cu finalul ei nefericit, deschis și banal. Nici n-am intuit acest final dinainte, cum am făcut-o la lectura „Lostritei” lui Voiculescu, când îmi imaginam cum Aliman, în sfârșit, o va prinde. Dar și mai mult am contemplat clipa când „ea” l-a prins! Am citit de câteva ori finalul, obsedată de descoperire.

În această călătorie liberă, de explorare și, pentru că nu am avut nici vămi, nici ștampile în pașaport (fără să țin cont de lista lecturilor obligatorii pentru vară), în care am descoperit multe amănunte, nu doar despre *literatura în blugi*, ci și despre celelalte literaturi, care și-au trăit veacul, am rămas fascinată, mai ales, de scrierile tinerilor poeți, contemporani mie. Pentru că am început investigația mea chiar cu operele propriu-zise ale postmodernității. Nu știu de ce am început de la coadă (specific generației mele), adică am citit din scrierile celor mai tineri, până am ajuns la Cărtărescu. De ce am rămas fascinată? Pentru că am descoperit niște filosofii cotidiene. Căutările și frământările lor sunt firești, dar deghizate frumos în metafore. Aceste metafore permit o interpretare pe care o poți porni chiar din propria experiență. Cine dintre noi nu a bocit vreodată când s-a împăcat cu gândul că „viața nu ne dă Esc/ de câte ori greșim” (din poezia *Esc* de Victoria Mărgineanu) sau cine nu a așteptat cu disperare pe cineva, încât să nu simtă în propria făptură stihia de afară: „Potopul din afară/ e potopul dinăuntru meu” (din poezia *Azi o să vii* de Diana Frumosu). Simplitatea, cotidianul – îmbrăcate în metafore superbe.

Literatura în blugi este o etapă a procesului literar actual. Oare ce va urma? Cum se va scrie? Se va mai scrie oare? Depinde doar de noi, de cei din generația de azi. Cei care avem menirea să ne integrăm în lanțul evoluției umane, ca să ne simțim și noi importanți în această continuitate.

NUMĂRUL 3 MONDIAL

Simona Halep este o jucătoare de tenis din România, aflată actualmente pe locul 3 în clasamentul mondial WTA, cea mai de sus poziție deținută vreodată de vreo jucătoare de tenis română. Halep a câștigat de-a lungul carierei 8 turnee WTA la simplu (6 în 2013 și 2 în 2014), cele mai importante fiind turneele de categorie Premier de la New Haven și Moscova, Doha, dar și Turneul Campioanelor de la Sofia. Este cunoscută pentru un stil agresiv de joc. Lovește reverul cu ambele mâini.

Pe data de 5 iunie 2014, Simona a ajuns la Roland Garros în prima ei finală de Grand Slam, după ce le-a învins în sferturile de finală pe Svetlana Kuznețova și în semifinale pe Andrea Petkovic. Simona a continuat parcursul foarte bun de la Roland Garros ajungând până în semifinală și la al treilea turneu de mare șlem al anului, Wimbledon.

Pe 22 octombrie, în cadrul Turneului Campioanelor din Singapore, Simona Halep a învins-o pe jucătoarea numărul 1 mondial la acea dată, Serena Williams, cu scorul 6-0, 6-2, iar în semifinale (25 octombrie 2014) a învins-o și pe Agnieszka Radwanska.

Să ne bucurăm de succesele ei și să-i urmărim evoluția în continuare!

